

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

A7-0290/2012

27.9.2012

SPRAWOZDANIE

w sprawie zewnętrznego wymiaru wspólnej polityki rybołówstwa
(2011/2318(INI))

Komisja Rybołówstwa

Sprawozdawczyni: Isabella Lövin

RR\913970PL.doc

PE483.652v03-00

PL

Zjednoczona w różnorodności

PL

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
UZASADNIENIE	20
OPINIA KOMISJI ROZWOJU	26
OPINIA KOMISJI HANDLU MIĘDZYNARODOWEGO	30
WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI	32

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie zewnętrznego wymiaru wspólnej polityki rybołówstwa

(2011/2318(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 lipca 2011 r. w sprawie zewnętrznego wymiaru wspólnej polityki rybołówstwa („komunikat”) (COM(2011)0424),
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r. (UNCLOS),
- uwzględniając porozumienie z 1995 r. w sprawie wykonania postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r. odnoszących się do ochrony międzystrefowych zasobów rybnych i zasobów rybnych masowo migrujących oraz do zarządzania nimi,
- uwzględniając Kodeks odpowiedzialnego rybołówstwa Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) przyjęty na konferencji FAO w październiku 1995 r. (kodeks),
- uwzględniając Konwencję o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska przyjętą w czerwcu 1998 r. w Aarhus,
- uwzględniając międzynarodowy plan działania FAO na rzecz zarządzania zdolnościami połowowymi, zatwierdzony przez Radę FAO w listopadzie 2000 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa w sprawie stanu rybołówstwa i akwakultury na świecie z 2010 r.,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 z dnia 29 września 2008 r. ustanawiające wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania („rozporządzenie w sprawie połowów NNN”)¹ oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 1006/2008 z dnia 29 września 2008 r. dotyczące upoważnień do prowadzenia działalności połowowej przez wspólnotowe statki rybackie poza wodami terytorialnymi Wspólnoty oraz wstępu statków państw trzecich na wody terytorialne Wspólnoty („rozporządzenie w sprawie upoważnień do połowów”)²,
- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa („rozporządzenia podstawowego”)

¹ Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 1.

² Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 33.

(COM(2011)0425),

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie zwalczania nielegalnego rybołówstwa na świecie – rola UE¹,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 lutego 2010 r. w sprawie zielonej księgi „Reforma wspólnej polityki rybołówstwa”²,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 lipca 2010 r. w sprawie systemu przywozu produktów rybołówstwa i akwakultury do Unii Europejskiej w perspektywie reformy wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb)³,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 maja 2011 r. w sprawie umowy o partnerstwie w sprawie połowów między UE i Mauretanią⁴,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie przyszłego Protokołu między Unią Europejską a Królestwem Maroka ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Porozumieniu o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Maroka⁵,
 - uwzględniając konkluzje przyjęte przez Radę ds. Rolnictwa i Rybołówstwa w dniach 19 i 20 marca 2012 r. w sprawie zewnętrznego wymiaru WPRyb,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa oraz opinie Komisji Rozwoju i Komisji Handlu Międzynarodowego (A7-0290/2012),
- A. mając na uwadze, że dwie trzecie światowych oceanów leży poza jurysdykcją krajową, gdzie wszelkie kompleksowe i szczegółowe systemy prawne zarządzania łowiskami muszą się opierać na Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z 1982 r. oraz na odnośnych przepisach prawnych; mając na uwadze, że zrównoważone zarządzanie łowiskami ma strategiczne znaczenie dla społeczności przybrzeżnych zależnych od rybołówstwa oraz dla bezpieczeństwa żywnościowego;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z najnowszą oceną przeprowadzoną przez FAO 85% nielicznych światowych stad ryb, dla których dostępne są informacje, określa się jako w pełni wyeksploatowane lub nadmiernie eksploatowane oraz że raport FAO z 2010 roku wskazuje jednak na postęp na całym świecie pod względem odzyskiwania zasobów nadmiernie eksploatowanych i regeneracji ekosystemów morskich dzięki wdrożeniu dobrych praktyk zarządzania;
- C. mając na uwadze, że UE jest jednym z głównych podmiotów poławiających, który jest trwale obecny i prowadzi istotną działalność na wszystkich oceanach świata dzięki

¹ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0516.

² Dz.U. C 348 E z 21.12.2010, s. 15.

³ Dz.U. C 351 E z 2.12.2011, s. 119.

⁴ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0232.

⁵ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0573.

połączeniu działalności floty, inwestycji obywateli UE, dwustronnych umów w sprawie połowów oraz udziału we wszystkich istotnych regionalnych organizacjach ds. rybołówstwa przy równoczesnym rozpowszechnianiu dobrych praktyk i poszanowania praw człowieka;

- D. mając na uwadze, że UE jest jednym z najważniejszych rynków produktów rybołówstwa i największym światowym importerem tych produktów oraz że konsumuje się w niej 11% światowej produkcji ryb pod względem ilości, zaś przywóz do UE obejmuje 24% produktów rybołówstwa pod względem wartości, a także iż w Unii Europejskiej dokonuje się jedynie 8% połowów światowych (2% biorąc pod uwagę wody otwarte);
 - E. mając na uwadze, że kwoty określone w regionalnych organizacjach ds. rybołówstwa opierały się przede wszystkim na połowach historycznych, co skutkowało preferencyjnym dostępem krajów rozwiniętych do światowych stad ryb; mając na uwadze, że przy określaniu tych kwot należy wziąć pod uwagę połowy w rozwijających się krajach przybrzeżnych, które przez pokolenia były uzależnione od sąsiednich zasobów rybnych, a UE musi uznać ten fakt;
 - F. mając na uwadze, że UE musi dążyć do spójności polityki na rzecz rozwoju na podstawie art. 208 ust. 1 TFUE, zgodnie z którym przy „realizacji polityk, które mogłyby mieć wpływ na kraje rozwijające się, Unia bierze pod uwagę cele współpracy na rzecz rozwoju”;
 - G. mając na uwadze, że w stosunkach z państwami trzecimi UE musi w równym stopniu stosować w sposób spójny i skoordynowany wszystkie swoje strategie polityczne, obejmujące rybołówstwo, zdrowie, handel, zatrudnienie, środowisko, cele wspólnej polityki zagranicznej oraz realizację strategii „Europa 2020”;
 - H. mając na uwadze, że w celu zapewnienia zrównoważonego rybołówstwa często istnieje potrzeba zdobycia większej ilości danych dotyczących stad ryb poławianych w UE lub przeznaczonych na rynek UE, uwzględniających ich status, a także potrzeba zapewnienia dostępu do informacji na temat całkowitej ilości ryb odłowionych przez floty lokalne i inne floty państw trzecich;
 - I. mając na uwadze, że należałoby dysponować rygorystycznymi badaniami naukowymi, aby dowiedzieć się, na których łowiskach zachodzi lub może zajść zjawisko nadmiernych zdolności połowowych;
 - J. mając na uwadze, że WPRyb powinna być narzędziem umożliwiającym UE pokazanie światu, jak realizować działalność połowową w sposób odpowiedzialny i promować lepsze zarządzanie rybołówstwem na szczeblu międzynarodowym poprzez zastosowanie europejskich norm w zakresie zarządzania flotą;
 - K. mając na uwadze, że UE powinna odgrywać kluczową rolę w mobilizacji społeczności międzynarodowej do zwalczania nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów;
1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji i wiele zawartych w nim pozytywnych propozycji dotyczących zachęcenia do zrównoważonego zarządzania całą działalnością

połowową UE i działalnością z nią związaną prowadzoną poza wodami UE, w tym w regionach najbardziej oddalonych; uważa jednak, że zakres tego dokumentu nie jest wystarczająco szeroki i w zbyt dużym stopniu koncentruje się na umowach dwustronnych i organizacjach wielostronnych, a powinien obejmować w sposób zintegrowany pozostałą działalność połowową służącą pozyskiwaniu produktów na potrzeby rynku UE;

2. mając na uwadze, że cele, którymi należy się kierować w działaniach zewnętrznych WPRybn, to obrona interesów unijnych rybaków zgodnie z założeniami polityki zagranicznej UE;
3. podkreśla potrzebę podejmowania przez UE działań na rzecz zapewnienia spójności polityki Unii w celu poprawy jakości zarządzania międzynarodowymi połowami;
4. uważa, że koordynacja polityki zewnętrznej i polityki na rzecz współpracy ma duże znaczenie dla porozumień w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem oraz tworzenia synergii niezbędnych do skutecznego przyczyniania się do rozwoju stowarzyszonych państw trzecich;
5. uważa, że ze względu na rozmiary unijnego rynku produktów rybołówstwa i geograficzny zasięg działalności statków pływających pod banderą UE i pozostających jej własnością Unia ponosi znaczną odpowiedzialność za dopilnowanie, by ślad ekologiczny prowadzonych przez nią połowów i ich skutki społeczno-gospodarcze były zrównoważone, a także za zapewnienie wysokiej jakości produktów rybnych przeznaczonych dla konsumentów w Europie i innych krajach, w których europejskie ryby i produkty rybołówstwa są wprowadzane do obrotu, oraz wnoszenie wkładu w społeczeństwo i gospodarkę rybackich społeczności stref nadbrzeżnych zarówno w UE, jak i poza nią;
6. uważa, że połowy prowadzone w interesie UE na wodach Unii i poza nimi, a także produkty rybne przeznaczone na rynek UE powinny opierać się na takich samych normach pod względem zrównoważenia ekologicznego i społecznego oraz przejrzystości, a także iż od państw trzecich należy wymagać ochrony i przestrzegania tych samych zasad, zarówno na szczeblu dwustronnym, jak i wielostronnym; ponadto uważa, że należy wprowadzić zakaz odrzutów w odniesieniu do tych samych gatunków co na wodach UE, któremu będzie towarzyszyć monitorowanie za pośrednictwem telewizji przemysłowej i obserwatorów, wraz z odpowiednimi odstępstwami w celu uniknięcia wahań cen produktów spożywanych przez społeczności lokalne;
7. przypomina o wymogu zachowania spójności strategii politycznych UE z celami dotyczącymi rozwoju, co przewidziano w art. 208 TFUE; zwraca uwagę, że spójność taka wymaga koordynacji nie tylko w samej Komisji, ale także w rządach państw członkowskich oraz między Komisją a rządami poszczególnych państw członkowskich;
8. ponownie wyraża opinię, że w celu zwiększenia spójności swoich decyzji UE powinna w ramach swoich działań uwzględniać zagadnienia związane z polityką dotyczącą handlu, zdrowia, zatrudnienia, sąsiedztwa, środowiska, z polityką morską i zewnętrzną oraz z realizacją strategii „Europa 2020”;
9. przypomina, że międzynarodowy plan działania na rzecz zarządzania zdolnościami

połowowymi zobowiązał UE do tego, by najpóźniej do 2005 r. opracowała i wdrożyła system zarządzania zdolnościami połowowymi; zwraca się do Komisji o wyjaśnienie, dlaczego wydaje się ona stosować sprzeczne sposoby podejścia do zarządzania zdolnościami połowowymi, ponieważ proponuje ich zamrożenie w niektórych regionalnych organizacjach ds. rybołówstwa i jednocześnie usunięcie głównych regulacyjnych ograniczeń zdolności połowowych w obrębie wewnętrznych flot UE; wzywa Komisję, aby wspierała dwustronne i wielostronne mechanizmy dostosowywania zdolności połowowej do dostępnych zasobów, które uznano za niezbędne dla zrównoważonej eksploatacji zasobów przez wszystkie floty działające na tych terenach;

10. uważa, że cele i zasady zewnętrznego wymiaru WPR_{ryb} powinny zostać określone w rozporządzeniu podstawowym;

Przepisy ogólne

11. przypomina, że utrzymanie w mocy umów w sprawie połowów oraz poszukiwanie nowych możliwości połowowych w państwach trzecich powinno być priorytetem w polityce zewnętrznej w zakresie rybołówstwa, ponieważ gdy flota UE przestaje działać na łowiskach państw trzecich, uprawnienia do połowów są zwykle przekazywane innym flotom, których standardy ochrony, zarządzania i zrównoważenia są dużo niższe niż te, które zaleca i których broni UE;
12. wzywa Komisję do poparcia na wszystkich forach międzynarodowych, których stroną jest UE, jasno określonych zasad i celów dotyczących środowiskowo, ekonomicznie i społecznie zrównoważonych połowów na morzu pełnym i na wodach podlegających jurysdykcji krajowej oraz do szybkiego i skutecznego wdrożenia decyzji podejmowanych na takich forach;
13. podkreśla, że UE powinna opracować konkretną strategię w dziedzinie rybołówstwa i zarządzania żywymi zasobami morskimi, obejmującą wszystkie pozaeuropejskie państwa nadbrzeżne basenu Morza Śródziemnego.
14. wzywa Komisję do propagowania światowego i wielostronnego programu promującego zrównoważone zarządzanie rybołówstwem oraz ochronę morskiej różnorodności biologicznej przy jednoczesnym przekształcaniu dialogu z takimi państwami, jak Stany Zjednoczone, Japonia, Rosja i Chiny oraz inne kraje trwale obecne na oceanach świata, w skuteczne partnerstwa w celu rozwiązania zasadniczych kwestii, takich jak zwalczanie nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów (NNN), ograniczenie zarówno przelowienia, jak i – w stosownych przypadkach – zdolności połowowej floty oraz wzmocnienie kontroli i zarządzania na morzu pełnym zgodnie z zasadami określonymi w Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza i innych odnośnych przepisach;
15. wzywa Komisję do propagowania prawa międzynarodowego, a mianowicie Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza oraz uczestnictwa w konwencjach MOP, a także do zapewnienia zgodności z tymi przepisami; zachęca Komisję do współpracy z państwami trzecimi na wszystkich właściwych forach, a zwłaszcza w ramach regionalnych organizacji ds. rybołówstwa;

16. uważa, że UE powinna rozpocząć inicjatywę na szczeblu ONZ w celu ustanowienia światowego systemu dokumentowania i identyfikowalności połowów wszystkich najważniejszych gatunków ryb, które są wprowadzane do obrotu międzynarodowego, w oparciu o zasadę odpowiedzialności państwa bandery i zgodnie z rozporządzeniem w sprawie połowów NNN, jako ważnego narzędzia służącego do poprawy zgodności z istniejącymi środkami ochrony i zarządzania oraz do zwalczania połowów NNN i propagowania odpowiedzialnej konsumpcji;
17. wzywa Komisję do odważniejszego stosowania rozporządzenia (WE) nr 1005/2008 w sprawie połowów NNN, zwłaszcza w odniesieniu do stron umów z regionalnymi organizacjami ds. rybołówstwa, które nie współpracują czynnie w tworzeniu i wdrażaniu głównych mechanizmów walki z połowami NNN;
18. uważa, że UE powinna czynnie dążyć w ramach ONZ do zbadania sposobów, dzięki którym społeczność światowa mogłaby pochylić się nad następującymi zagadnieniami:
- potrzeba bardziej zregionalizowanego i zintegrowanego zarządzania światowymi oceanami, co dotyczy zarówno żywych zasobów morskich, jak i innych zasobów,
 - zanieczyszczenie i skutki wywierane na oceany przez zmianę klimatu, w tym ochrona i odtworzenie cennych „niebieskich” pochłaniaczy, oraz
 - normy społeczne i warunki pracy;
19. odnotowuje znaczenie negocjacji na forum Światowej Organizacji Handlu (WTO) dotyczących dyscypliny w zakresie udzielania dotacji dla sektora rybołówstwa i wzywa UE do odegrania aktywniejszej roli w tej debacie;
20. potwierdza potrzebę stworzenia mechanizmów promowania produktów rybnych pochodzących ze źródeł zrównoważonych pod względem ekologicznym i sprawiedliwych z punktu widzenia społecznego, zlokalizowanych w UE i poza nią;
21. zauważa, że jednym z priorytetowych celów wymiaru zewnętrznego WPRyb powinno być zapewnienie przyszłości europejskiej floty dalekiego zasięgu, a w szczególności floty, która posiada prawa do połowów stanowiące podstawę do rozwoju gospodarczego i społecznego krajów, w których ta flota działa;

Dwustronne umowy w sprawie połowów

22. uważa, że dwustronne umowy w sprawie połowów lub porozumienia w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem, którą to nazwę proponuje Komisja, wynegocjowane między partnerami i realizowane na równych warunkach, powinny opierać się na odpowiedzialnym i zrównoważonym korzystaniu z zasobów przez statki UE i być korzystne dla obu stron, ponieważ powinny ułatwiać państwom trzecim dostęp do zasobów ekonomicznych, wiedzy technicznej i naukowej oraz wsparcia na rzecz lepszego zarządzania rybołówstwem i dobrych rządów, a jednocześnie umożliwiać ciągłość działalności połowowej, która jest istotna ze społeczno-gospodarczego punktu widzenia oraz stanowi źródło zaopatrzenia UE i rynków niektórych rozwijających się krajów zarówno w produkty świeże, jak i przetworzone;

23. zwraca się do UE o jak najszybsze zawarcie umów o współpracy w zakresie zrównoważonego rybołówstwa z państwami ościennymi, przy czym UE powinna zapewnić pomoc finansową i wsparcie techniczne ukierunkowane na zwiększenie koordynacji i spójności polityki w celu urzeczywistnienia zharmonizowanej i zrównoważonej polityki rybołówstwa we wszystkich wspólnych basenach morskich, przyczyniając się do zwiększenia skuteczności WPRyb we wszystkich regionach nią objętych; domaga się, aby wspomniane umowy były zawierane w duchu uczciwej i równej współpracy oraz przy poszanowaniu praw człowieka, a ich celem był sprawiedliwy podział obowiązków między Unią a dany kraj partnerski;
24. wzywa UE, aby celu usprawnienia współpracy z państwami ościennymi oraz poprawy zarządzania wspólnymi stadami dążyła do zawierania umów o współpracy w zakresie zrównoważonego rybołówstwa z tymi krajami, których celem nie powinno być uzyskanie praw połowowych dla statków UE, lecz doprowadzenie do tego, by UE zapewniła pomoc finansową i wsparcie techniczne w zamian za stosowanie porównywalnych przepisów dotyczących zrównoważonego zarządzania, jakie UE stosuje w państwach trzecich będących krajami partnerskimi;
25. przypomina, że w celu oceny skutków przyjętych porozumień w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem należy poprawnie rozdzielić wsparcie rozwoju sektora rybołówstwa w państwach trzecich oraz wsparcie będące wynikiem opłat za prawo do połowów;
26. wyraża jednak ubolewanie, że umowy dwustronne UE nie zawsze przynosiły wspomniane potencjalne korzyści, i podkreśla konieczność przeprowadzenia badań wpływu tych umów na regiony najbardziej oddalone, które je podpisały, mając na uwadze treść art. 349 traktatu, a jednocześnie uznaje, że od czasu poprzedniej reformy sytuacja uległa znacznej poprawie; uważa, że kluczem do sukcesu tych umów jest ulepszona naukowa ocena stanu zasobów, przejrzystość, realizacja założonych celów, korzyści dla lokalnej społeczności oraz lepsze zarządzanie łowiskami;
27. z zadowoleniem przyjmuje zamiar uwzględnienia przez Komisję szeregu postanowień w przyszłych umowach dwustronnych, w tym przestrzeganie zasady ograniczonego dostępu do zasobów, których nadwyżkę dla państwa nadbrzeżnego wykazano naukowo zgodnie z przepisami Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, zapewnienie ochrony praw człowieka zgodnie z międzynarodowymi porozumieniami w sprawie praw człowieka, a także klauzulę wyłączności, którą jednak należy wzmocnić i ujednolicić we wszystkich umowach, dbając we wszystkich przypadkach o ścisłe poszanowanie zasad demokratycznych;
28. uważa, że umowy dwustronne UE muszą być zgodne nie tylko z art. 62 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza dotyczącym nadwyżki zasobów, lecz także z jej art. 69 i 70 dotyczącymi praw państw śródlądowych i państw mających niekorzystne położenie geograficzne, zlokalizowanych w danym regionie, w szczególności w odniesieniu do potrzeb żywieniowych i społeczno-gospodarczych społeczności lokalnych;
29. jest zdania, że klauzulę w sprawie praw człowieka należy wdrożyć w sposób niedyskryminujący i stosować w równym stopniu do wszystkich krajów, nie tylko w przypadku zawierania umów w sprawie połowów, ale także w przypadku zawierania

porozumień handlowych; uważa, że należy dążyć do penalizowania w ramach WTO produkcji tych krajów, które nie przestrzegają praw człowieka lub wykorzystują pracę dzieci w swoich zakładach, a także dyskryminacji kobiet poprzez brak odpowiedniego wynagrodzenia lub uznania dla ich pracy i wkładu ekonomicznego w sektorze rybołówstwa i akwakultury;

30. zachęca do uwzględnienia zarówno w nowych, jak i w już zawartych umowach zintegrowanego zarządzania opartego na podejściu ekosystemowym;
31. uważa, że zwiększenie udziału przedsiębiorstw w przyszłych umowach w sprawie połowów powinno iść w parze z większym wpływem sektora na normy i środki techniczne, które Komisja negocjuje w ramach tych umów;
32. uważa, że rozporządzenie w sprawie upoważnień do połowów powinno zostać zmienione, tak aby statki pływające pod banderą UE, które tymczasowo wyrejestrowały się z rejestru państwa członkowskiego w celu uzyskania uprawnień do połowów w innych miejscach, nie mogły przez okres 24 miesiące korzystać z uprawnień do połowów na mocy obowiązujących w chwili ich wyrejestrowania porozumień w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem i załączonych do nich protokołów, jeżeli następnie zostaną na nowo wpisane do rejestru UE; uważa, że to samo dotyczy tymczasowej zmiany bandery w przypadku połowów podlegających wytycznym regionalnych organizacji ds. rybołówstwa;
33. uważa, że należy wzmocnić obecnie stosowaną klauzulę społeczną w sposób uwzględniający poszanowanie konwencji nr 188 Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP), zalecenia MOP nr 199 dotyczącego pracy w sektorze rybołówstwa oraz ośmiu konwencji podstawowych MOP¹, a także w celu zapewnienia, by warunki pracy dla członków załóg zamieszkałych poza UE oraz pracujących na pokładach statków pływających pod banderą UE były takie same jak dla pracowników zamieszkałych w UE;
34. uważa, że porozumienia w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem powinny przyczynić się do zrównoważonego rozwoju państw trzecich będących krajami partnerskimi oraz do zaangażowania lokalnego sektora prywatnego, ze szczególnym uwzględnieniem rybołówstwa na małą skalę oraz MŚP; w tym celu apeluje o zwiększenie zatrudnienia lokalnych rybaków oraz o rozwój lokalnego zrównoważonego przemysłu przetwórczego i aktywności marketingowej;
35. popiera Komisję w jej staraniach na rzecz uzyskania od państwa nadbrzeżnego coraz bardziej kompletnych i wiarygodnych danych dotyczących całkowitej ilości połowu na jego wodach, co stanowi warunek powodzenia trudnego zadania, jakim jest rozpoznanie

¹ Konwencji dotyczącej pracy przymusowej lub obowiązkowej z 1930 r. (nr 29), konwencji dotyczącej wolności związkowej i ochrony praw związkowych z 1948 r. (nr 87), konwencji dotyczącej stosowania zasad prawa organizowania się i rokowań zbiorowych z 1949 r. (nr 98), konwencji dotyczącej jednakowego wynagrodzenia dla pracujących mężczyzn i kobiet za pracę jednakowej wartości z 1951 r. (nr 100), konwencji o zniesieniu pracy przymusowej z 1957 r. (nr 105), konwencji dotyczącej dyskryminacji w zakresie zatrudnienia i wykonywania zawodu z 1958 r. (nr 111), konwencji dotyczącej najniższego wieku dopuszczania do zatrudnienia z 1973 r. (nr 138), konwencji dotyczącej zakazu i natychmiastowych działań na rzecz eliminowania najgorszych form pracy dzieci z 1999 r. (nr 182).

nadwyżki i uniknięcie nadmiernej eksploatacji; zwraca uwagę, że unijna polityka rybołówstwa i rozwoju mogłaby wspierać konieczne usprawnienia w państwach trzecich, pozwalające na dostarczanie takich informacji;

36. ponadto wzywa Komisję do propagowania większej przejrzystości przy ustalaniu zakresu eksploatacji stad ryb w wodach objętych jurysdykcją państw nadbrzeżnych;
37. ponownie stwierdza, że zgodnie z zasadą poszanowania tradycyjnego powiązania pomiędzy społecznościami przybrzeżnymi a wodami, na których tradycyjnie prowadziły one działalność połowową, statki UE nie powinny konkurować z lokalnymi rybakami o te same zasoby lub na rynkach lokalnych, oraz że należy ułatwiać współpracę między podmiotami lokalnymi i unijnymi, podkreślając jednocześnie potrzebę dokładnego obliczenia nadwyżki;
38. uważa, że UE musi zwiększyć wysiłki na rzecz pomocy w zapewnieniu państwom trzecim, z którymi prowadzi negocjacje w sprawie umów dwustronnych, wystarczających danych i informacji umożliwiających rzetelną ocenę stad oraz że zapewnienie funduszy europejskich na statek prowadzący badania naukowe w regionach, w których działa flota UE, znacznie zwiększyłoby możliwości analizy naukowej stad ryb, co jest warunkiem wstępnym zawarcia każdego porozumienia w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem;
39. domaga się wspierania w jak największym stopniu badań naukowych, które prowadzą statki różnych państw członkowskich na obszarach działalności floty UE, oraz prowadzenia tych badań we współpracy z państwami nadbrzeżnymi, a także włączenia w nie lokalnych naukowców; wzywa państwa członkowskie i Komisję do zacieśnienia współpracy w tym zakresie oraz do zwiększenia nakładów finansowych w celu poszerzenia badań naukowych prowadzonych na wodach poza UE;
40. jednocześnie uważa, że należy zwiększyć wysiłki mające na celu uzyskanie niezbędnych danych od państw trzecich, z którymi UE podpisała dwustronne umowy w sprawie połowów, w celu przeprowadzenia oceny skuteczności tych umów oraz sprawdzenia, czy spełnione zostały warunki dotyczące np. korzyści płynących dla społeczności lokalnych;
41. mając na uwadze, że sektor gospodarki rybnej, a szczególnie tradycyjne łodziowe rybołówstwo przybrzeżne, odgrywa zasadniczą rolę w zapewnianiu bezpieczeństwa żywnościowego w wielu krajach rozwijających się, podkreśla znaczenie wspólnych grup naukowych odpowiedzialnych za wydawanie, w oparciu o najlepsze dostępne informacje, opinii naukowych na temat stanu zasobów rybnych, tak aby unikać przelowienia; nalega, by grupy te dysponowały odpowiednimi zasobami finansowymi, technicznymi i ludzkimi, umożliwiającymi im wykonywanie zadań i współpracę z regionalnymi organizacjami ds. rybołówstwa;
42. wzywa Komisję, aby propagowała wzmocnienie postanowień o ukierunkowanej współpracy naukowej i technicznej zawartych w porozumieniach w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem, w tym przez zwiększenie roli wspólnych komitetów naukowych; wzywa również do podjęcia działań na rzecz harmonizacji warunków higieniczno-sanitarnych w UE i państwach trzecich;

43. całkowicie popiera koncepcję oddzielenia wynagrodzenia finansowego za przyznanie dostępu do zasobów rybnych od wsparcia sektorowego na rzecz rozwoju; zdecydowanie stwierdza, że właściciele statków powinni pokrywać sprawiedliwą i rynkową część kosztów związanych z uzyskaniem praw dostępu w ramach dwustronnych porozumień w sprawie połowów; domaga się sporządzenia szczegółowej analizy części kosztów, jakie powinni ponieść właściciele statków za upoważnienie do połowów, obejmującej możliwości połowowe i koszty operacyjne; uważa, że niezbędny jest lepszy nadzór nad wsparciem sektorowym, przy czym należy umożliwić zawieszenie płatności w przypadku niewywiązania się z zobowiązań przez państwo nadbrzeżne;
44. podkreśla, że pozycja finansowa przeznaczona na wsparcie sektora powinna charakteryzować się większą skutecznością i osiągać większą liczbę lepszych rezultatów, w szczególności przez skoncentrowanie się na badaniach naukowych, gromadzeniu danych oraz monitorowaniu działalności połowowej i zarządzaniu nią;
45. wzywa Komisję do dopilnowania, aby przewidziana w porozumieniach w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem pula środków finansowych na rzecz wsparcia sektorowego była przeznaczana na wspieranie potencjału administracyjnego i naukowego państw trzecich oraz pomoc dla małych i średnich przedsiębiorstw, umacniała cele UE dotyczące współpracy na rzecz rozwoju i była spójna z krajowym planem rozwoju państwa sygnatariusza; apeluje o to, by owa pula środków finansowych nie zastąpiła współpracy w dziedzinie rybołówstwa przewidzianej w innych umowach lub instrumentach współpracy, lecz uzupełniała ją w sposób spójny, przejrzysty, efektywny i lepiej ukierunkowany;
46. wzywa Komisję, aby podczas negocjowania porozumień w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem starała się zadbać o to, aby państwo nadbrzeżne przeznaczyło minimalną część wsparcia sektorowego na rzecz rozwoju udzielanego w ramach porozumienia w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem na przedsięwzięcia, których celem jest uznanie, propagowanie i różnicowanie roli kobiet w sektorze rybołówstwa, przy zapewnieniu stosowania zasady równego traktowania oraz równych szans dla kobiet i mężczyzn, w szczególności odnośnie do szkoleń oraz dostępu do finansowania i kredytów;
47. uważa, że przy podejmowaniu istotnych decyzji dotyczących przyszłości należy wziąć pod uwagę wsparcie sektorowe na rzecz rozwoju;
48. nalega, aby Komisja ściśle monitorowała wykonywanie umów dwustronnych i przysyłała sprawozdania roczne Parlamentowi i Radzie oraz aby oceny przeprowadzane przez zewnętrznych, niezależnych ekspertów były przysyłane do współprawodawców w stosownym czasie przed rozpoczęciem negocjacji w sprawie nowych protokołów, przy czym wszystkie te dokumenty powinny znajdować się w domenie publicznej, podlegać stosownym przepisom o ochronie danych oraz być dostępne w co najmniej trzech językach urzędowych UE;
49. podkreśla, że Parlament musi być odpowiednio zaangażowany w przygotowanie i proces negocjacji, a także w długoterminowe monitorowanie i ocenę funkcjonowania umów dwustronnych zgodnie z postanowieniami TFUE; utrzymuje, że Parlament powinien być niezwłocznie i w pełni informowany, na równi z Radą, na wszystkich etapach procedury

zawierania umów o partnerstwie w sprawie połowów, zgodnie z art. 13 ust. 2 oraz art. 218 ust. 10 TFUE; przypomina o swoim przekonaniu, że Parlament powinien być reprezentowany w charakterze obserwatora na posiedzeniach wspólnego komitetu przewidzianego w ramach umów w sprawie połowów i nalega, aby w tych posiedzeniach w charakterze obserwatora udział brało również społeczeństwo obywatelskie, w tym przedstawiciele sektora rybołówstwa z UE i państw trzecich;

50. popiera przeprowadzanie naukowych audytów w celu oceny populacji ryb przed negocjowaniem umów i wzywa państwa trzecie do ujawniania nakładu połowowego flot z innych krajów na ich wodach, aby zapewnić skuteczność tych celów;
51. jest przekonany, że pełna przejrzystość połowów, płatności i realizacji wsparcia sektorowego będzie narzędziem niezbędnym do rozwoju odpowiedzialnego i zrównoważonego rybołówstwa opartego na dobrym zarządzaniu, zwalczaniu niewłaściwego wykorzystywania wsparcia unijnego i walce z korupcją;
52. podkreśla także potrzebę poprawy przejrzystości w trakcie negocjacji oraz trwania umów w sprawie połowów, zarówno ze strony UE, jak i państw trzecich;
53. nalega, aby państwa członkowskie codziennie zgłaszały połowy państwu nadbrzeżnym i w pełni przestrzegały przepisów mających zastosowanie na wodach krajów partnerskich;
54. jest głęboko przekonany, że Komisja powinna dopilnować, aby negocjacje z państwami trzecimi zmierzające do zawarcia nowych porozumień lub protokołów do dwustronnych porozumień w sprawie połowów rozpoczynały się z odpowiednim wyprzedzeniem, zanim dotychczasowe przepisy wygasną; w tym kontekście podkreśla znaczenie zaangażowania na wczesnym etapie Parlamentu w celu uniknięcia tymczasowego stosowania tego rodzaju przepisów, które prowadzą do nieodwracalnych faktów dokonanych, nie służąc interesom ani UE, ani państwa trzeciego;
55. uważa, że europejski przemysł rybny powinien przejąć znaczny udział w kosztach związanych z uzyskaniem praw dostępu do obszarów połowowych poza UE w ramach dwustronnych lub wielostronnych porozumień w sprawie połowów;
56. uważa, że w negocjowaniu i wykonywaniu umów dwustronnych UE, zwłaszcza tych, które dotyczą floty poławiającej tuńczyka, należy stosować podejście regionalne, a w stosownych przypadkach powinien istnieć jasny związek między określonymi w nich warunkami a środkami zarządzania i wynikami osiąganymi przez odpowiednie regionalne organizacje ds. rybołówstwa;
57. w odniesieniu do szczebla regionalnego czuje się zmuszony wyrazić swój niepokój związany z wyraźnym zwrotem w polityce w zakresie środków odnoszących się do zatrudniania marynarzy, ponieważ w większości przypadków następuje powrót do nie zrównoważonej polityki zatrudniania członków załogi ze względu na narodowość, a nie pochodzenie z krajów AKP w ogóle;
58. uważa, że należy doprowadzić do zawarcia dwustronnych konwencji w celu promowania inwestycji unijnych w sektorze rybołówstwa w tych krajach, których obecnie nie obejmują układy o stowarzyszeniu, ponieważ nie istnieją nadwyżki możliwości

połowowych, i w ten sposób przyczyniać się do zrównoważonego rybołówstwa; uważa także, że w tych przypadkach najwyższym priorytetem powinna być koordynacja między europejskimi funduszami na rzecz rozwoju a finansowaniem umów dwustronnych;

Regionalne organizacje ds. rybołówstwa

59. wzywa UE do objęcia przewodnictwa nad wzmocnieniem regionalnych organizacji ds. rybołówstwa w celu poprawy ich wyników, między innymi w drodze regularnych, prowadzonych przez niezależne organy przeglądów stopnia osiągnięcia ich celów, oraz do zapewnienia szybkiego i pełnego wykonania zaleceń określonych w ramach takich przeglądów; wzywa UE do dopilnowania, aby w ramach każdej regionalnej organizacji ds. rybołówstwa skutecznie działał komitet ds. zgodności, oraz uważa, że udowodnione przypadki braku przestrzegania zasad przez państwa muszą prowadzić do nałożenia odstraszących, proporcjonalnych i niedyskryminujących sankcji, w tym zmniejszenia kwot, nakładów, dopuszczalnych zdolności itd.;
60. wzywa Komisję do przydzielenia regionalnym organizacjom ds. rybołówstwa większych funduszy, ponieważ mają one do odegrania kluczową rolę w zwalczaniu nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów;
61. uważa, że UE powinna dążyć do usprawnienia systemu podejmowania decyzji w regionalnych organizacjach ds. rybołówstwa, co pozwoli wyjść poza podejście oparte na poszukiwaniu „najmniejszego wspólnego mianownika”, które może wynikać z konsensusu, uznając przy tym potrzebę dialogu, zanim jedynym rozwiązaniem pozostanie głosowanie w przypadku niemożności dojścia do porozumienia; uważa, że należy popierać plany wieloletnie;
62. uważa, że Unia musi poprawić koordynację swojej polityki rybołówstwa i polityki rozwoju oraz zaangażować się w systematyczne, długoterminowe i pogłębione dialogi i partnerstwa z innymi państwami bandery, państwami zbytu i państwami nadbrzeżnymi w celu osiągnięcia lepszego zarządzania rybołówstwem oraz większego bezpieczeństwa żywnościowego na świecie;
63. wzywa Komisję do objęcia przewodnictwa w propagowaniu utworzenia wszechstronnej sieci obejmującej regionalne organizacje ds. rybołówstwa, tak aby wszystkie połowy na morzach otwartych podlegały skutecznemu zarządzaniu przy zastosowaniu podejścia ekosystemowego i podejścia ostrożnościowego zapewniających ochronę zasobów; w związku z tym przypomina o swoim poparciu dla powołania nowych regionalnych organizacji ds. rybołówstwa tam, gdzie ich brakuje, oraz dla zwiększenia kompetencji istniejących regionalnych organizacji ds. rybołówstwa w drodze przeglądu ustanawiających je konwencji;
64. zauważa, że w wyniku zmiany klimatu i zmian w rozmieszczeniu gatunków na wodach arktycznych tworzą się nowe łowiska; uważa, że UE powinna podjąć inicjatywy mające na celu dopilnowanie, aby operacje połowowe były skutecznie zarządzane (przez istniejące regionalne organizacje ds. rybołówstwa oraz poprzez stworzenie nowej organizacji tego rodzaju) z myślą o zrównoważonym zarządzaniu stadami na tych wodach oraz ich ochronie; uważa, że początkowo powinno się ograniczyć działalność połowową, aby umożliwić przeprowadzenie naukowych ocen stad arktycznych oraz działalności

połowowej na tych wodach, która nie naruszy równowagi stad;

65. zwraca uwagę, że Morze Czarne skorzystałoby z nowej regionalnej organizacji ds. rybołówstwa i wzywa Komisję do zaproponowania jej utworzenia;
66. uważa, że regionalne organizacje ds. rybołówstwa muszą opracować zrównoważone systemy zarządzania mające na celu utrzymanie stad powyżej poziomu maksymalnego podtrzymywalnego połowu, które zapewniałyby sprawiedliwy i uczciwy przydział zasobów stosujący zachęty w oparciu o przejrzyste kryteria środowiskowe i społeczne, a także kryterium połowów historycznych, aby stworzyć możliwości połowowe, uwzględniając przy tym przy uzasadnione prawa/ aspiracje krajów rozwijających się, jak również oczekiwania flot, które w sposób zrównoważony prowadziły połowy na tych wodach, przy czym należy jednocześnie zapewnić pełne wdrożenie środków zarządzania i ochrony przez wszystkich członków;
67. zdecydowanie sprzeciwia się propagowaniu przez UE przyjęcia w regionalnych organizacjach ds. rybołówstwa systemów przekazywalnych koncesji połowowych; uważa, że żaden system zarządzania w oparciu o prawa połowowe przyjęty w regionalnych organizacjach ds. rybołówstwa nie powinien zagrażać źródłom utrzymania społeczności uzależnionych od działalności połowowej w krajach rozwijających się;
68. uważa, że zaangażowanie wszystkich zainteresowanych stron, od etapu opracowywania koncepcji politycznych do etapu wdrażania, przyczyni się do dobrego zarządzania;
69. zwraca się o przeprowadzenie szczegółowej oceny zdolności połowowej flot UE upoważnionych do połowów poza wodami UE przy zastosowaniu wiarygodnych wskaźników zdolności statków do połowu ryb i uwzględnieniu osiągnięć technologicznych, przyjmując za podstawę zalecenia określone w ramach konsultacji technicznych FAO z 1999 r. dotyczące pomiaru zdolności połowowych¹; uważa, że UE powinna określić, w których regionalnych organizacjach ds. rybołówstwa istnieją problemy związane z nadmiernymi zdolnościami połowowymi, oraz zadbać o zamrożenie i dostosowanie zdolności połowowej flot ze szczególnym uwzględnieniem praw państw nadbrzeżnych;

Inne aspekty wymiaru zewnętrznego

70. uważa, że chociaż działalność przedsiębiorstw unijnych za granicą może wykraczać poza wymiar zewnętrzny wspólnej polityki rybołówstwa, działania handlowe i prywatne umowy między właścicielami statków z UE a państwami trzecimi, w tym umowy zawierane w ramach polityki współpracy dwustronnej, muszą być odpowiednio przestrzegane i chronione, jeżeli zostały zawarte zgodnie z przepisami prawa międzynarodowego;
71. uważa, że europejskie inwestycje związane z rybołówstwem powinny być traktowane jako trzeci element zewnętrznego wymiaru WPRyb, wraz z umowami w sprawie rybołówstwa oraz regionalnymi organizacjami ds. rybołówstwa, oraz że WPRyb musi sprzyjać zrównoważonym zagranicznym inwestycjom związanym z rybołówstwem,

¹ <ftp://ftp.fao.org/docrep/fao/007/x4874e/x4874e00.pdf>.

72. uważa, że WPRyb musi wspierać strategię z zakresu społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, abyśmy mogli przyjąć pełną odpowiedzialność społeczną zgodnie ze strategią UE na lata 2011–2014 w sprawie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw;
73. uważa, że informacje dotyczące prywatnych umów między właścicielami statków z UE a państwami trzecimi oraz wspólnych przedsięwzięć w państwach trzecich, w tym liczby i rodzaju statków działających na mocy takich umów i w ramach wspólnych przedsięwzięć, a także ich połowów, w dalszym ciągu muszą być przekazywane Komisji przez państwa członkowskie i udostępniane publicznie, z zachowaniem przepisów dotyczących ochrony danych osobowych i handlowych ustanowionych rozporządzeniem w sprawie uprawnień do połowów;
74. wzywa UE do promowania globalnego i wielostronnego programu, który obejmowałby kwestię odpowiedzialności jako element rozwoju zrównoważonego rybołówstwa;
75. wzywa Komisję i państwa członkowskie do poważnego rozważenia metod tworzenia silnych zachęt dla statków pływających pod banderą UE do pozostania w rejestrach UE, chyba że zmieniają one banderę na banderę państw mających dobrą opinię we wszystkich odpowiednich regionalnych organizacjach ds. rybołówstwa; uważa, że najlepszym sposobem osiągnięcia tego jest zapewnienie uczciwej konkurencji między banderami UE i banderami państw nienależących do UE przez wymaganie od państw trzecich takich samych norm pod względem zrównoważenia ekologicznego i społecznego, zarówno w stosunkach dwustronnych, jak i wielostronnych, a także przez stosowanie środków rynkowych.
76. wyraża zniecierpliwienie w związku z tym, że Komisja nie dodała statków, które należy uwzględnić w wykazie połowów NNN w UE, innych niż wymienione przez regionalne organizacje ds. rybołówstwa ani nie zaproponowała listy niewspółpracujących państw, pomimo że rozporządzenie w sprawie połowów NNN obowiązuje od ponad dwóch lat, w związku z czym wzywa Komisję do uczynienia tego jak najszybciej; utrzymuje, że istnieje konieczność zabiegania o wsparcie naszych kluczowych partnerów w celu wyeliminowania połowów NNN na wszystkich oceanach;
77. nalega, aby to Komisja, a nie państwa trzecie, była uprawniona do wystawiania statkom państw trzecich świadectw fitosanitarnych, które zezwalają na bezpośredni wywóz produktów rybołówstwa do UE;
78. uważa, że dyrektywa w sprawie pomocy państwa dla sektora rybołówstwa powinna zostać uaktualniona w celu zwiększenia konkurencyjności i zapobieżenia dyskryminacji flot rybackich działających na wodach otwartych i w innych sektorach morskich;
79. przypomina o konieczności przyjęcia indywidualnego podejścia do zarządzania pułapami zdolności zewnętrznej floty UE, w porozumieniu z regionalnymi organizacjami ds. rybołówstwa, oraz uwzględnienia odrębnego kontekstu, w którym funkcjonuje ten segment floty;
80. jest zdania, że połowy realizowane przez unijne statki dalekiego zasięgu działające poza wyłącznymi strefami ekonomicznymi UE powinny być traktowane w taki sam sposób pod względem podatkowym i socjalnym jak flota handlowa pod banderami państw

członkowskich Unii, która nie wykonuje kabotażu między portami unijnymi;

81. zachęca banki i inne instytucje pożyczkowe do uwzględnienia ocen gospodarczego, społecznego i środowiskowego zrównoważenia działalności, oprócz jedynie jej krótkoterminowej dochodowości, przed przyznaniem dostępu do kapitału;
82. uważa, że polityka handlowa UE powinna również przyczynić się do zapewnienia zrównoważonego rybołówstwa na świecie poprzez propagowanie przestrzegania stosownych konwencji i umów międzynarodowych odnoszących się do zarządzania rybołówstwem w ramach umów o handlu preferencyjnym;
83. wzywa Komisję do zadbania o wzmocnienie uczciwego, przejrzystego i zrównoważonego handlu rybami w ramach dwustronnych i wielostronnych umów handlowych UE;
84. uważa, że jednocześnie należy przewidzieć zachęty, aby państwa trzecie, które nie dzielają norm unijnych, przejęły dobre praktyki, a także ustanowić w stosownych przypadkach odpowiednie środki handlowe, takie jak zakaz przywozu produktów z połowów nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych (NNN) oraz produktów rybołówstwa i akwakultury uzyskiwanych w sposób naruszający prawa człowieka i konwencje ONZ w sprawie pracy (MOP) i żeglugi (IMO);
85. wzywa Komisję do wspierania międzynarodowej współpracy przeciwko połowom NNN i przeanalizowania możliwości zaangażowania dwóch innych krajów, które obok UE stanowią główne rynki rybne świata, czyli Stanów Zjednoczonych i Japonii, tak aby walka z tymi działaniami obejmowała nadanie unikalnego numeru identyfikacyjnego wszystkim statkom w celu zapewnienia pełnej identyfikowalności produktów w całkowicie przejrzysty sposób;
86. podkreśla, że poważne i systematyczne naruszanie przez kraj partnerski celów przyjętych przez regionalne organizacje ds. rybołówstwa lub określonych w jakichkolwiek umowach międzynarodowych, których UE jest stroną, w zakresie ochrony zasobów rybnych i zarządzania nimi może prowadzić do tymczasowego wstrzymania stawek preferencyjnych; wzywa Komisję do regularnego przedkładania Parlamentowi sprawozdań w sprawie realizacji postanowień dotyczących ochrony zasobów rybnych i gospodarowania nimi zawartych we wniosku Komisji w sprawie zmienionego ogólnego systemu preferencji taryfowych;
87. uważa, że UE musi upewnić się, że produkty importowane w ramach handlu międzynarodowego spełniają takie same przepisy i wymagania co produkty unijne;
88. wzywa Komisję do dopilnowania, aby ryby i produkty rybołówstwa pochodzące z państw trzecich spełniały takie same warunki sanitarne i higieniczne oraz aby pochodziły ze zrównoważonej działalności połowowej, wzywa tym samym do stworzenia równych szans dla działalności połowowej prowadzonej w państwach członkowskich UE i w państwach spoza UE;
89. wzywa Komisję do dalszego usprawniania polityki UE w odniesieniu do celów przewidzianych w ramach polityki rozwoju, polityki handlowej i polityki rybołówstwa;

90. zdecydowanie stwierdza, że dwustronne i wielostronne umowy handlowe wynegocjowane przez UE:

- powinny posiadać w załączeniu oceny skutków ekonomicznych, społecznych i środowiskowych dotyczące zagrożenia nadmierną eksploatacją zasobów w odniesieniu do państw spoza UE i państw UE, z uwzględnieniem sieci utworzonych już na mocy istniejących wcześniej porozumień;
- powinny przestrzegać reguł pochodzenia,
- powinny określać wymóg identyfikowalności produktu w celu zapewnienia jego pochodzenia z legalnej i zrównoważonej działalności połowowej,
- nie powinny podważać rozporządzenia w sprawie połowów NNN ani innych przepisów WPRyb,
- powinny zawierać przepisy zapewniające, że sprzedawane są wyłącznie produkty rybołówstwa, które pochodzą z prawidłowo zarządzanej działalności połowowej;
- nie powinny powodować zwiększenia handlu, które skutkowałyby nadmierną eksploatacją i wyczerpaniem zasobów,
- powinny zapewniać, że produkty pochodzące z niezrównoważonej działalności połowowej nie są wprowadzane na rynek UE,
- powinny zawierać przepisy dotyczące zawieszenia i zmiany płatności rekompensaty finansowej oraz przepisy dotyczące zawieszenia wykonywania protokołu w przypadku naruszenia zasadniczych i podstawowych przepisów w zakresie praw człowieka, o których mowa na przykład w art. 9 umowy z Kotonu, lub w przypadku niezgodności z deklaracją MOP dotyczącą podstawowych zasad i praw w pracy;

91. przypomina, że w związku z różnym ustawodawstwem wielu partnerów handlowych UE kwestia reguł pochodzenia i ich kumulacji jest kontrowersyjna i drażliwa podczas negocjacji handlowych; w związku z tym wzywa Komisję do zwrócenia szczególnej uwagi na tę sprawę i negocjowania wyważonych rozwiązań, które nie będą penalizowały sektorów rybołówstwa UE;

92. z zadowoleniem przyjmuje wnioski Komisji dotyczące stosowania środków związanych z handlem, np. ograniczeń importu ryb i produktów rybołówstwa wobec państw akceptujących niezrównoważone połowy, przy jednoczesnym zapewnieniu zgodności z zasadami określonymi przez WTO;

93. wzywa UE do opracowania i realizacji regionalnych strategii dotyczących oceanów i mórz, w szczególności tam, gdzie zrównoważone rybołówstwo można zagwarantować jedynie w drodze współpracy międzynarodowej;

94. z zadowoleniem przyjmuje uwzględnienie w ramach operacji „Atalanta” statków rybackich jako statków zagrożonych i wzywa do dalszego wspierania i ochrony działalności floty UE;

95. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

UZASADNIENIE

Wymiar zewnętrzny wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb) jest złożony i zawiły. Kompletny opis musiałby obejmować:

- ryby złowione poza UE i przywożone do niej w celach spożywczych;
- ryby poławiane przez statki z UE lub w ramach połowów poza wodami UE, niezależnie od ich ostatecznego przeznaczenia;
- wywożone ryby poławiane w wodach UE;
- ryby poławiane w wodach UE, które zostały przetworzone w państwie trzecim przed spożyciem w UE.

Tak szerokiego tematu nie można właściwie rozważyć w jednym sprawozdaniu. W dokumencie roboczym¹, który poprzedzał niniejsze sprawozdanie, opisano kilka z tych rodzajów działalności oraz postawiono pytania dotyczące sposobów ich ewentualnego uregulowania w celu zapewnienia zrównoważonego i legalnego funkcjonowania wszystkich aspektów rybołówstwa UE. Trzy przykłady z różnych państw członkowskich zwracają uwagę na związane z tym problemy.

Jedno stowarzyszenie, klaster, zrzesza 118 przedsiębiorstw i eksploatuje 321 statków rybackich pływających pod 24 różnymi banderami, w tym kilkoma banderami państw, z którymi UE posiada aktualne lub bardzo niedawno zawarte umowy dwustronne. Połowy wynoszą około 450 000 mt rocznie i są głównie przeznaczone na rynek UE.

Grupa okrężnic, których właścicielami są przedsiębiorstwa należące do Orthongel, pływających pod banderą Francji i wpisanych do rejestru Majotty, zawarła prywatne umowy z Madagaskarem, na mocy których działa na jego wodach.

Grupa trawlerów pływających pod banderą litewską prowadzi połowy małych gatunków pelagicznych w Senegalu, kraju, z którym UE nadal posiada umowę dwustronną, chociaż jest ona nieaktywna, ponieważ nie odnowiono protokołu.

Wszystkie te części składają się na wymiar zewnętrzny UE, lecz nie wchodzą w pełen zakres przepisów regulujących zewnętrzne aspekty WPRyb, a w rzeczywistości należą do nieoficjalnego zakresu kompetencji UE. Jedną z kwestii, które należy poruszyć, jest stopień, w jakim powinny one być uwzględnione w WPRyb, jeżeli mamy do czynienia z kapitałem i rynkiem europejskim.

Inna istotna kwestia dotyczy obecnej i przyszłej roli UE w światowym rybołówstwie. Aktualnie UE jest nadal największym rynkiem na świecie, posiada największą flotę pływającą pod jej banderami i zazwyczaj plasuje się wśród trzech największych potęg połowowych. Nowe rynki w gospodarkach wschodzących, zwłaszcza w Azji, rozwijają się jednak szybko, a liczne kraje rozwijają swoją działalność połowową, przy czym również w tym przypadku przoduje Azja. Wiele państw nie wypełnia swoich obowiązków jako państwa floty, portu i

¹ PE478.693.

ryнку lub nawet nie przestrzega podstawowych praw człowieka, przez co stwarza trudne i niemożliwe do zaakceptowania warunki konkurencji.

UE popełniłaby ogromny błąd, jeżeli podjęłaby próbę prześcignięcia takich krajów pod względem równania w dół. Dla UE i europejskiego sektora rybołówstwa jedynym rozwiązaniem jest konkurowanie poprzez osiąganie lepszych rezultatów pod względem środowiskowo i społecznie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem, ścisłego wykonywania umów międzynarodowych i regulacji rynku.

Ponieważ kwestie te zostały przeanalizowane w dokumencie roboczym, sprawozdanie skoncentruje się na dwóch tematach, które dominowały w komunikacie Komisji, umowach dwustronnych z państwami trzecimi i umowach wielostronnych, w tym regionalnych organizacjach ds. rybołówstwa, jak również na temacie współpracy międzynarodowej.

Podstawową zasadą działalności UE poza terytorium UE powinna być działalność zgodna z takimi samymi normami, jakie obowiązują podmioty w UE. Podobnie, jeśli regionalna organizacja ds. rybołówstwa posiada normę wyższą niż norma określona przez WPRyb, która ma zastosowanie do działających tam statków z UE, te wyższe normy powinny zostać upowszechnione w WPRyb.

Dwustronne umowy w sprawie połowów

Wydaje się, że przy każdej reformie WPRyb umowy dwustronne uzyskują nową nazwę. Komisja obecnie chciałaby nazwać je porozumieniami w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem. UE aktualnie posiada sieć 20 umów z 12 aktywnymi protokołami opiewającymi na około 150 mln EUR.

W swoim komunikacie Komisja przedstawiła kilka dobrych propozycji ulepszenia umów, które Parlament powinien poprzeć. Niektóre z tych zmian zostały zawarte we wniosku dotyczącym rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa (rozporządzenia podstawowego)¹. Ostatnia, powszechnie poparta, rezolucja Parlamentu w sprawie umowy z Mauretanią² przedstawia również szczegóły opinii Parlamentu o umowach.

Wśród najistotniejszych warunków zawarcia z państwem trzecim porozumienia w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem, jeżeli ma ono zasługiwać na swoją nazwę, znajduje się warunek, że wszelkie uprawnienia do połowów powinny być ograniczone do naukowo wykazanej „nadwyżki” – ryb, na których połow pozwalają zdolności państwa nadbrzeżnego. Powiększa się konkurencja o dostęp do kurczących się nadwyżek, a niektóre inne kraje prowadzące działalność połowową na odległych wodach stosują wątpliwe taktyki. Istnieje wiele pogłosek o korupcji i stosowaniu podejścia do negocjacji, które polega na niezadawaniu pytań i ignorowaniu takich kwestii jak zrównoważone zarządzanie rybołówstwem, przestrzeganie praw człowieka i inne. UE musi prowadzić zdecydowane negocjacje, aby uzyskać należne jej nadwyżki po uczciwych cenach, przy jednoczesnym udzielaniu wsparcia na rzecz rozwoju państwa nadbrzeżnego. Komisja powinna nadal

¹ COM(2011)0425.

² Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0232.

podejmować wysiłki w celu uzyskania od państw trzecich jasnych informacji dotyczących całkowitego nakładu połowowego ukierunkowanego na stada, w tym flot krajowych (tradycyjnych łodziowych i paszowych) oraz flot innych państw trzecich, czyli powinna stosować tzw. „klauzulę przejrzystości”.

Komisja proponuje oddzielenie wynagrodzenia za uprawnienia do połowów od pomocy na rozwój sektorowy, co Parlament powinien poprzeć. W przeciwnym razie państwa nadbrzeżne mogą mieć pokusę zaoferowania jak największej ilości zasobów rybnych w celu otrzymania dodatkowego wsparcia sektorowego. Zniesienie powiązania między nimi umożliwi dostosowanie wsparcia sektorowego do rzeczywistych potrzeb kraju i może ono się zwiększyć, nawet jeśli zmniejszone zostaną uprawnienia do połowów. Ponadto właściciele statków powinni wносить coraz większy wkład w wynagrodzenie za uprawnienia do połowów, chociaż element wsparcia sektorowego musi pozostać w gestii UE, ponieważ pomoc rozwojowa nie należy do sfery odpowiedzialności sektora prywatnego.

Ponieważ na wsparcie sektorowe w państwach trzecich mają zostać przeznaczone znaczne sumy środków finansowych, przy czym szczegóły zostaną wynegocjowane w ramach poszczególnych protokołów, UE musi mieć możliwość zapewnienia odpowiedniego wydatkowania środków pieniężnych i osiągnięcia dzięki nim celów. W porozumieniach w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem należy uwzględnić postanowienia dotyczące ścisłego monitorowania realizacji projektów wsparcia sektorowego i ostatecznego zawieszenia takich płatności w razie wystąpienia poważnych i powtarzających się przypadków niewykazywania wyników przez państwo trzecie.

Podobnie, potrzebna jest znacznie lepsza współpraca wśród różnych fundatorów z UE w krajach, z którymi prowadzone są negocjacje dotyczące porozumień w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem. W zależności od kraju środki finansowe przeznaczone na rozwój mogą być zapewniane na mocy porozumienia w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem albo mogą pochodzić z Europejskiego Funduszu Rozwoju lub krajowych programów pomocy państw członkowskich. Może to powodować powielanie wysiłków, lub – co gorsze – realizację programów o różnych lub sprzecznych celach. Komisja musi ulepszyć wewnętrzną koordynację prac dyrekcji generalnych oraz koordynację ich prac z działaniami państw członkowskich. Pomoc rozwojowa dla rybołówstwa powinna być nadal możliwa w przypadku krajów, z którymi UE zawarła umowy dwustronne, ponieważ programy wsparcia sektorowego nie mogą uwzględniać wszystkich potrzeb w tych krajach.

Od wielu lat umowy dwustronne zawierają klauzulę wyłączności mającą uniemożliwiać zawieranie umów prywatnych w krajach, z którymi UE posiada umowę dwustronną, chociaż szczegółowe warunki określone w tych klauzulach różnią się w zależności od umowy. Klauzula ta jest istotnym filarem porozumień w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem i powinna nie tylko zostać zachowana, lecz również ujednolicona. Wiąże się z tym koncepcja omówiona w dokumencie roboczym, którą Komisja nazywa „nieuczciwą zmianą bandery” i która powinna być zakazana.

Zakaz odrzutów, zaproponowany w rozporządzeniu podstawowym, miałby również zastosowanie do niektórych gatunków poławianych w ramach działalności UE poza wodami UE. Podobnie jak w przypadku zakazu na wodach UE, takiemu zakazowi obowiązującemu

poza UE muszą towarzyszyć programy mające na celu poprawę selektywności, tak aby zmniejszyć ilość poławianych niechcianych ryb i zapobiec wprowadzaniu ich do obrotu.

Chociaż prawdą jest, że dostępnych jest więcej informacji dotyczących unijnej sieci umów dwustronnych niż informacji na temat innych rybaków poławiających na odległych wodach, to wielu z nich nadal nie można uzyskać. UE powinna opublikować umowy dotyczące oceny poszczególnych porozumień w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem, a dane dotyczące dokonanych na ich mocy połowów powinny znajdować się w domenie publicznej, podobnie jak informacje o statkach posiadających upoważnienie na prowadzenie tam działalności połowowej.

Komisja proponuje, aby poszanowanie praw człowieka było wymogiem warunkującym zawarcie i obowiązywanie umów dwustronnych. Propozycję tę zdecydowanie należy poprzeć.

Chociaż Komisja nie wspomina o tej kwestii, klauzula społeczna obecna w kilku wcześniejszych umowach powinna nadal obowiązywać i należy ją wzmocnić.

Regionalne organizacje ds. rybołówstwa

Jak wspomniano we wstępie, wzmaga się konkurencja o stada ryb. W ramach wielu regionalnych organizacji ds. rybołówstwa prowadzona jest debata na temat przydziału dostępnych zasobów (zarówno kwot połowowych, jak i nakładów połowowych), a coraz więcej uczestników domaga się swojego udziału. Na przykład, w Komisji ds. Tuńczyka na Oceanie Indyjskim (IOTC) rozpoczął się proces, którego celem jest określenie podmiotów posiadających uprawnienia i wielkości przysługujących im uprawnień na podstawie danych i kryteriów historycznych¹.

Istnieje pilna potrzeba przyjęcia nowego, uczciwego i sprawiedliwego systemu podziału zasobów między członków regionalnych organizacji ds. rybołówstwa, opartego na przejrzystych środowiskowych i społecznych kryteriach przydziału, przy jednoczesnym zapewnieniu skutecznego wdrażania i egzekwowania środków zarządzania i ochrony przez wszystkich uczestników.

Kwestia zdolności połowowej ma bezpośredni związek z debatą na temat przydziału. Chociaż UE jest niechętna podjęciu kwestii przełowienia we własnych wodach, regularnie porusza ten problem w regionalnych organizacjach ds. rybołówstwa, co dotyczy zwłaszcza połowów tuńczyka, i apeluje o zamrożenie zdolności połowowej do czasu przyjęcia systemu przydziału.

Należy przypomnieć, że w czerwcu 1999 r. FAO przyjęła międzynarodowy plan działania na rzecz zarządzania zdolnościami połowowymi², którego bezpośrednim celem było „wprowadzenie przez państwa i regionalne organizacje ds. rybołówstwa efektywnego, sprawiedliwego i przejrzystego zarządzania zdolnością połowową w skali światowej, co powinno nastąpić do 2003 r., lecz nie później niż w 2005 r.”. Nawiązano do art. 5 kodeksu FAO w odniesieniu do „zwiększenia zdolności krajów rozwijających się do rozwijania własnego rybołówstwa oraz uczestnictwa w działalności połowowej na morzu pełnym,

¹ [http://www.iotc.org/files/proceedings/2011/tcac/IOTC-2011-SS4-R\[E\].pdf](http://www.iotc.org/files/proceedings/2011/tcac/IOTC-2011-SS4-R[E].pdf)

² <http://www.fao.org/DOCREP/006/X3170E/X3170E00.HTM>

łącznie z dostępem do takich łowisk, zgodnie z ich uzasadnionymi prawami i zobowiązaniami na mocy prawa międzynarodowego”. Zaapelowano również o „bezzwłoczne działania dotyczące ważnych transgranicznych, międzystrefowych, masowo migrujących i pełnomorskich zasobów rybołówstwa, które wymagają pilnych działań”.

Komisja proponuje rozwiązanie tych kwestii praw do zasobów, które mają zasadniczo polityczny charakter, za pomocą systemu zarządzania w oparciu o prawa. Chociaż nie określono tego precyzyjnie w dokumencie, można uznać, że mowa jest o systemie podobnym do przekazywalnych koncesji połowowych, który zaproponowano w przypadku rybołówstwa UE. Takie podejście rynkowe stosowane na przykład w regionalnych organizacjach ds. rybołówstwa mogłoby stanowić zagrożenie dla praw krajów rozwijających się, co przedstawiono powyżej. Biorąc pod uwagę wskazane powyżej obawy dotyczące przyszłych tendencji w rybołówstwie, nie ma nawet pewności co do tego, czy w ramach takiego systemu UE uzyskałaby w długiej perspektywie wystarczające prawa do połowów.

UE musi aktywnie wywierać naciski na poprawę wyników istniejących regionalnych organizacjach ds. rybołówstwa i rozszerzenie zakresu ich działania, tak aby poddać regulacji wszystkie łowiska pełnomorskie. Jak pokazują przypadki makreli w Atlantyku Północnym (oraz wcześniej przypadek błękitka), istnieje pilna potrzeba opracowania efektywnych mechanizmów zarządzania rybołówstwem wraz z naszymi sąsiadami.

Jednoznacznym celem zarządzania w ramach regionalnych organizacji ds. rybołówstwa powinno być utrzymanie stad ryb na poziomach umożliwiających maksymalny podtrzymywalny połów (zgodnie z propozycją Komisji w przypadku rybołówstwa UE) oraz ekosystemowe podejście do zarządzania. Sposób zarządzania stosowany przez regionalne organizacje ds. rybołówstwa musi również opierać się na zasadzie odpowiedzialności państwa bandery – nie można powierzać jej państwom czarterującym lub innym państwom.

Kilka koncepcji przedstawiono w rezolucji Parlamentu z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie zwalczania nielegalnego rybołówstwa na świecie i roli UE. Dodatkowe środki, które należy rozważyć, to:

- opracowanie i wdrażanie niedyskryminacyjnych sankcji w przypadkach oczywistego braku zgodności lub zaangażowania politycznego umawiających się stron;
- stworzenie w regionalnych organizacjach ds. rybołówstwa mechanizmów zarządzania, które byłyby dostosowane do sektora tradycyjnego łodziowego rybołówstwa, aby nie wykluczać tego rodzaju połowów z powodu niedostatecznych danych dotyczących połowów historycznych oraz zwiększyć zdolność krajów rozwijających się do rozwijania własnego rybołówstwa, także na morzach pełnych;
- sprawiedliwy przydział dostępu do łowisk, oparty nie tylko na połowach historycznych, lecz również na kryteriach środowiskowych, społecznych i kryteriach zgodności (jak proponuje UE w IOTC);
- pomiar zdolności połowowej i zarządzanie nią nie tylko na podstawie tonażu i mocy silnika.

Podsumowując, w komunikacie Komisji przedstawiono szereg dobrych koncepcji, chociaż znajduje się w nim również kilka propozycji nie do przyjęcia (promowanie systemu praw własności w wymiarze zewnętrznym). Z tym wyjątkiem, Parlament powinien poprzeć komunikat Komisji, lecz powinien również wzmocnić i rozszerzyć zakres zaproponowanych

działań dotyczących wymiaru zewnętrznego. Podstawowe elementy tego wymiaru powinny zostać uwzględnione w rozporządzeniu podstawowym.

28.3.2012

OPINIA KOMISJI ROZWOJU

dla Komisji Rybołówstwa

w sprawie zewnętrznego wymiaru wspólnej polityki rybołówstwa
(2011/2318(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Maurice Ponga

WSKAZÓWKI

Komisja Rozwoju zwraca się do Komisji Rybołówstwa, jako do komisji przedmiotowo właściwej, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. wzywa Komisję i kraje rozwijające się do wypracowania regionalnego podejścia do kwestii ochrony zasobów rybnych i działalności połowowej, mając na uwadze transgraniczny wymiar połowów oraz migracyjny charakter niektórych gatunków;
2. przypomina o wymogu zachowania spójności strategii politycznych UE z celami dotyczącymi rozwoju, co przewidziano w art. 208 TFUE;
3. wzywa Komisję do dopilnowania, by kraje rozwijające się, z którymi podpisano porozumienia w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem, przestrzegały zasadniczych i podstawowych praw człowieka oraz zasad demokratycznych, co przewidziano w art. 9 umowy z Kotonu;
4. z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie Komisji w proces tworzenia nowej generacji porozumień w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem promujących ochronę zasobów, zasadę zrównoważonego rozwoju środowiska, dobre rządy oraz skuteczność wsparcia sektorowego w krajach partnerskich poprzez umacnianie zasad wzajemnej zgodności;
5. zwraca się do Komisji o dopilnowanie, by porozumienia w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem podpisywane przez Unię z krajami rozwijającymi się odzwierciedlały ducha rzeczywistego partnerstwa, w ramach którego koszty dostępu do zasobów rybnych stanowią rekompensatę adekwatną do ich wartości; ponawia ponadto sformułowany przez Regionalny Komitet Doradczy ds. Floty Pełnomorskiej/Floty Dalekomorskiej wniosek, aby dokonywać rozróżnienia między kosztami dostępu

w przypadku floty dalekomorskiej Unii – kosztami, które ponoszone będą przez armatorów – oraz rekompensatą przeznaczoną na rozwój;

6. uważa, że przewidziane w porozumieniach w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem połowy flot europejskich na wodach krajów rozwijający się powinny obejmować nadwyżkę, której nie są w stanie złowić lokalne floty rybackie oraz że termin „połowy lokalne” należy interpretować w świetle art. 70 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, który stanowi, że obejmuje on również połowy państw nadbrzeżnych, których sytuacja geograficzna uzależnia je od eksploatacji żywych zasobów wyłącznych stref ekonomicznych innych państw tego subregionu lub regionu;
7. mając na uwadze, że sektora gospodarki rybnej, a szczególnie tradycyjne łodziowe rybołówstwo przybrzeżne, odgrywa zasadniczą rolę w zapewnianiu bezpieczeństwa żywnościowego w wielu krajach rozwijających się, podkreśla znaczenie wspólnych grup naukowych odpowiedzialnych za wydawanie, w oparciu o najlepsze dostępne informacje, opinii naukowych na temat stanu zasobów rybnych, tak aby unikać przełowienia; nalega, by grupy te dysponowały odpowiednimi zasobami finansowymi, technicznymi i ludzkimi, tak aby mogły wykonywać swoje zadanie i pracę wspólnie z regionalnymi organizacjami ds. rybołówstwa;
8. wzywa do tego, by w porozumieniach w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem większą wagę nadawano kwestii integracji krajów rozwijających się z gospodarką światową, by za pomocą tych porozumień wspierano inwestycje, zapewniając przy tym, by nie przyczyniały się one do przełowienia czy do konkutowania z lokalnymi wspólnotami, których egzystencja uzależniona jest od rybołówstwa, oraz by propagowano rozwój lokalnego sektora prywatnego, a przede wszystkim małych przedsiębiorstw i tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego, poprzez zatrudnianie lokalnych marynarzy, wyładunki oraz wspieranie działań dotyczących przetwórstwa i wprowadzania produktów do obrotu;
9. wzywa Komisję do dopilnowania, aby przewidziana w porozumieniach w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem pula środków finansowych na rzecz wsparcia sektorowego była przeznaczana na wspieranie potencjału administracyjnego i naukowego państw trzecich oraz pomoc dla małych i średnich przedsiębiorstw, umacniała cele UE dotyczące współpracy na rzecz rozwoju i była spójna z krajowym planem rozwoju kraju sygnatariusza; apeluje o to, by owa pula środków finansowych nie zastąpiła współpracy w dziedzinie rybołówstwa przewidzianej w innych umowach czy instrumentach współpracy, lecz uzupełniała ją w sposób spójny, przejrzysty, efektywny i lepiej ukierunkowany;
10. wzywa Komisję, by do przyszłych porozumień w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem włączała klauzulę dotyczącą sprawowania rządów, w ramach której uznaje się nie tylko prawa krajów rozwijających się do budowania swoich lokalnych sektorów gospodarki rybnej w zrównoważony sposób, lecz także zasady dobrego sprawowania rządów, przejrzystości i walki z korupcją;
11. wskazuje na znaczenie wspólnych komisji w kontekście odpowiedniego wdrażania porozumień w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem i apeluje, by komisje te były otwarte dla podmiotów z sektora gospodarki rybnej oraz dla parlamentarzystów

zarówno z krajów rozwijających się, jak i z UE, tak aby zwiększyć przejrzystość i przyczynić się do dobrych rządów na poziomie tychże porozumień;

12. wzywa Komisję i kraje partnerskie, by w imię przejrzystości, odpowiedzialności i dobrych rządów w większym stopniu angażowały wspólnoty lokalne i społeczeństwo obywatelskie w dyskusje na temat porozumień w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem, jak również w działania wykonawcze i monitorujące;
13. wzywa Komisję do zachęcania partnerów z państw trzecich do gromadzenia i publikowania właściwych informacji na temat działalności połowowej prowadzonej na ich wodach, o ile informacje takie nie są jeszcze dostępne;
14. wzywa Komisję do przydzielenia większych funduszy na regionalnym organizacjom ds. rybołówstwa, ponieważ mają one do odegrania kluczową rolę w zwalczaniu nielegalnych nieudokumentowanych i nieuregulowanych połowów;
15. zwraca się do Komisji o systematyczne upublicznianie ocen skutków, które stanowią podstawę porozumień w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem oraz protokołów, jak również sprawozdań dotyczących realizacji rzeczonych porozumień, w tym naukowych ocen dotyczących stad ryb; wzywa Komisję do propagowania większej przejrzystości przy ustalaniu zakresu eksploatacji stad ryb w wodach objętych jurysdykcją państw nadbrzeżnych;

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	27.3.2012
Wynik głosowania końcowego	+ : 26 - : 0 0 : 0
Posłowie obecni w trakcie głosowania końcowego	Michael Cashman, Ricardo Cortés Lastra, Corina Crețu, Nirj Deva, Leonidas Donskis, Charles Goerens, Catherine Grèze, Filip Kaczmarek, Franziska Keller, Gay Mitchell, Norbert Neuser, Bill Newton Dunn, Maurice Ponga, Birgit Schnieber-Jastram, Michèle Striffler, Alf Svensson, Eleni Theoharous, Patrice Tirolien, Ivo Vajgl, Anna Záborská, Iva Zanicchi, Gabriele Zimmer
Zastępca(-y) obecny(-i) w trakcie głosowania końcowego	Enrique Guerrero Salom, Edvard Kožušník, Cristian Dan Preda, Patrizia Toia

26.4.2012

OPINIA KOMISJI HANDLU MIĘDZYNARODOWEGO

dla Komisji Rybołówstwa

w sprawie zewnętrznego wymiaru wspólnej polityki rybołówstwa
(2011/2318(INI))

Sprawozdawczyni komisji opiniodawczej: Josefa Andrés Barea

WSKAZÓWKI

Komisja Handlu Międzynarodowego zwraca się do Komisji Rybołówstwa, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. podkreśla znaczenie zewnętrznego wymiaru wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb); uważa, że UE, będąc jednym z największych podmiotów w dziedzinie rybołówstwa i największym rynkiem importowym ryb, ma zarówno obowiązek aktywnego propagowania najlepszych praktyk w zakresie zarządzania rybołówstwem na świecie, jak i możliwość wywierania wpływu w tym zakresie, głównie w celu ochrony środków utrzymania i interesów rybaków prowadzących działalność na niewielką skalę, ochrony różnorodności biologicznej i środowiska;
2. uważa, że UE powinna aktywniej uczestniczyć w działaniach międzynarodowych i regionalnych organizacji ds. rybołówstwa; zwraca uwagę na kluczową rolę regionalnych organizacji ds. rybołówstwa, a także podkreśla konieczność poprawy ich funkcjonowania i procesu decyzyjnego; wzywa UE do aktywnego propagowania ściślejszego przestrzegania postanowień przez strony w celu zapewnienia trwałego i zrównoważonego rozwoju; podkreśla potrzebę zwiększenia roli regionalnych komitetów doradczych, które dysponują kluczową wiedzą praktyczną w zakresie rybołówstwa;
3. zachęca Komisję do dawania przykładu i zaangażowania się wraz z innymi głównymi importerami ryb i produktów rybołówstwa w działania mające na celu zwalczanie nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych (NNN) połowów; podkreśla, że należy bardziej rozwinąć koncepcję odpowiedzialności państwa zbytu jako środka służącego zamykaniu rynków na produkty pochodzące z połowów NNN; jest zdania, że UE musi pilnie omówić z innymi największymi państwami zbytu, między innymi ze Stanami Zjednoczonymi, Japonią i Chinami, jak powinna wyglądać współpraca między nimi, w jaki sposób ustanowić skuteczne mechanizmy zapewniające identyfikowalność oraz możliwie najszybciej stworzyć międzynarodowe instrumenty prawne, które

umożliwiłyby powstrzymanie i ściganie połowów NNN oraz karanie za takie połowy, zgodnie z zasadami określonymi przez Światową Organizację Handlu (WTO) oraz w ramach systemu ONZ;

4. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji do wdrażania nowej generacji porozumień w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem; podkreśla znaczenie oceny ich oddziaływania pod względem gospodarczym, społecznym i środowiskowym; zwraca uwagę na konieczność uczynienia z poszanowania praw człowieka niezbędnego warunku zawierania porozumień w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem oraz na konieczność zapewnienia przestrzegania przez kraje partnerskie podstawowych norm pracy określonych przez Międzynarodową Organizację Pracy (MOP);
5. przypomina rezolucję Parlamentu w sprawie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw (CSR) w międzynarodowych umowach handlowych¹; jest zdania, że należy włączyć zasady CSR do zrównoważonego zarządzania rybołówstwem; w związku z tym wzywa Komisję do oceny istniejących wielostronnych inicjatyw dotyczących praktyk w zakresie zrównoważonego rybołówstwa (takich jak Rada Zarządzania Akwakulturą – Aquaculture Stewardship Council oraz Rada Zarządzania Zasobami Morskimi – Marine Stewardship Council) oraz do wsparcia tych inicjatyw;
6. podkreśla, że poważne i systematyczne naruszanie przez kraj partnerski celów przyjętych przez regionalne organizacje ds. rybołówstwa lub określonych w jakichkolwiek umowach międzynarodowych, których UE jest stroną, w zakresie ochrony zasobów rybnych i zarządzania nimi może prowadzić do tymczasowego wstrzymania stawek preferencyjnych; wzywa Komisję do regularnego przedkładania Parlamentowi sprawozdań w sprawie realizacji postanowień dotyczących ochrony zasobów rybnych i gospodarowania nimi zawartych we wniosku Komisji w sprawie zmienionego ogólnego systemu preferencji taryfowych;
7. podkreśla, że przejrzystość jest istotnym elementem zrównoważonego zarządzania rybołówstwem i ma zasadnicze znaczenie dla łączenia popytu konsumpcyjnego z odpowiednimi informacjami; zwraca uwagę na konieczność wykonywania oceny ex ante porozumień dwustronnych, z uwzględnieniem naukowej oceny stanu zasobów rybnych, w celu ustalenia, czy mają one zrównoważony charakter; wzywa Komisję do zapewnienia przestrzegania wysokich norm zrównoważoności przez statki UE również podczas połowów na wodach państw trzecich;
8. zwraca uwagę na korzyści płynące z synergii osiągananej dzięki spójności różnych strategii UE; z zadowoleniem przyjmuje wnioski Komisji dotyczące stosowania środków o charakterze handlowym, np. ograniczeń importu ryb i produktów rybołówstwa wobec państw akceptujących niezrównoważone połowy, przy jednoczesnym zapewnieniu zgodności z zasadami określonymi przez Światową Organizację Handlu;
9. przypomina, że w związku z różnym ustawodawstwem wielu partnerów handlowych UE kwestia reguł pochodzenia i ich kumulacji jest kontrowersyjna i drażliwa podczas negocjacji handlowych; w związku z tym wzywa Komisję Europejską do zwrócenia szczególnej uwagi na tę sprawę i negocjowania wyważonych rozwiązań, które nie będą

¹ P7_TA(2010)0446.

penalizowały sektorów rybołówstwa UE;

10. odnotowuje znaczenie negocjacji na forum WTO dotyczących dyscypliny w zakresie udzielania dotacji dla sektora rybołówstwa i wzywa UE do odegrania aktywniejszej roli w tej debacie.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	26.4.2012
Wynik głosowania końcowego	+ : 17 - : 0 0 : 3
Posłowie obecni w trakcie głosowania końcowego	William (The Earl of) Dartmouth, Maria Badia i Cutchet, David Campbell Bannerman, Yannick Jadot, Metin Kazak, Bernd Lange, Godelieve Quisthoudt-Rowohl, Niccolò Rinaldi, Peter Šťastný, Keith Taylor, Vital Moreira, Jan Zahradil, Paweł Zalewski
Zastępca(-y) obecny(-i) w trakcie głosowania końcowego	Josefa Andrés Barea, George Sabin Cutaş, Albert Deß, Béla Glattfelder, Elisabeth Köstinger, Marietje Schaake, Jarosław Leszek Wałęsa

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	19.9.2012
Wynik głosowania końcowego	+: 24 -: 1 0: 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Antonello Antinoro, Kriton Arsenis, Alain Cadec, Chris Davies, João Ferreira, Carmen Fraga Estévez, Pat the Cope Gallagher, Marek Józef Gróbarczyk, Ian Hudghton, Iliana Malinova Iotova, Werner Kuhn, Isabella Lövin, Gabriel Mato Adrover, Guido Milana, Maria do Céu Patrão Neves, Crescenzo Rivellini, Ulrike Rodust, Raül Romeva i Rueda, Isabelle Thomas, Nils Torvalds, Jarosław Leszek Wałęsa
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Jean-Paul Basset, Luis Manuel Capoulas Santos, Diane Dodds, Julie Girling, Barbara Matera, Jens Nilsson, Mario Pirillo, Nikolaos Salavrakos